

z alsó üzemi irodában reggel 10 óra értekezlet folyik. Egy új bizottság a „Könyvtárbizottság” tartja alakuló és szervező gyűlését. Az ökök nem „üdvözli” a megjelenteket, nem mindjárt kiosztja a feladato-

A bizottság személyi agitáció deszavé teszi a rendszeres könyvtár-as meg szervezését. A könyvtár előleg mindig nyitva legyen, ne duljon elő, hogy valaki zárt ajtó-találjon ott. Ezért a hét hat nap-ól négy napon át lehet kivenni könyveket, egyszer kedden, reggel 10-től nyolcig az éjjeleseknek, a többi társaknak pedig másik három nap-án d. e. 10-6-ig. A pártmunkás-nyvtár este 10-ig tart ügyeletet, gy oda mindig bemehessenek szá- zidejükben az egyéni és szemina- rmi tanulók, tanulni és olvasni. A nyvtár olvasóhelyiségét ki kell hasz- nálni: nem disznek állnak ott a karos- ékek és nem reklámnak ragyog ott a tejfehér villanyfény. Továbbá: min- den üzemrészben szépen dekorált és os. ügyes jelszóval ellátott táblács- kát kell feltűnő helyen kiakasztani, mely állandóan figyelmezteti a mun- isokat arra, hogy milyen pompás könyvek várják őket a munka után. Eddig csak a könyvtár ajtaján lógott egy, amelyről megtudhatta, hogy akor, mikor be akar kopogni, beme- et-e.) Ennyire részletes és alapos az lökészület a nagyarányú olvasó- szorgalom megszervezésére. Minden ónapban az Irószövetség íróit küld, aki egy-egy könyvet közösen beszél meg az olvasókkal. És most, végül, az anyagi kérdés! Ehhez elő kell tele- onálni a kultúrfelelőst, Koltai elv- társat, aki hamarosan be is fut, munkaköpenyén apró vattacsomók. „Ne beszéljünk a multról” — mondja az elnökő Tóth Flóra —, hogy a kultúr- társból eddig mennyi jutott a könyv-

„Nagyon szeretem a felszabadult könyveket!...”

Látogatás a lágymányosi Goldberger-gyár kultúr-frontján

tárnak. De a jövőben — ez a hatá- rozat — 25 százalékknak csak a köny- vekre kell jutnia! Mennyi ez, Koltai elvtárs? „A magas, feketehajú, sovány elvtárs sehogy sem akar számot mon- dani. Neki minden kultúrágra gon- dolnia kell: táncsoport, színjátszó- csoport, zenekar, minden!...” Ez mind helyes, mindenre kell pénznek jutnia, de most már a könyvek sem a ki- rakatban várják az olvasót, hanem itt a könyvtárban, amelyből a selejtet kiszórták. Koltai elvtárs még érvel: csizma kell a táncosoknak, alsó- szoknya kell a lányoknak. „Csizma helyett jó lesz papucs is, vagy balett- cipő” — érvel Fegyő Eiekné. Szóval „szorul a hurok” a kultúrfelelős nyaka körül. Végül is kiderül, hogy havi öt- ezer jut a könyvtárnak. Az első szá- lítottmány már ma megérkezik. Gabika, a könyvtáros boldog: lehet duskálni a jobbnál-jobb könyvekben.

De nézzük most azokat, akikért mindez történik. Özv. Kostyánné, már mint régi szorgalmas olvasó került be ebbe a bizottságba. Húsz éve dolgo- zik a gyárban, már a lánya is itt dolgo- zik. Ő magától fedezte fel a könyv- tárat. Házmaster abban a gyárban, ahol lakik, és az éjjelezéshez nincs jobb a könyvnél. Így olvasta el *Ehrenburg* Vihar-ját, és megállapí- totta, hogy most olyasmit olvashat, amit mindig is akart, de nem jutott hozzá sehogysem. Haflani kellene, ho- gyan mondja el az egész könyv tör- ténétét, mely — mint mondja —, órára is szól. Már lányát is elkapta

az olvasási láz és azóta versenyt ol- vassnok.

—Kreatz Máriát két példányban is megtaláljuk a „vigonyban”. A „Vörös Sarokban” ott van a fényképe. A fény- képen is gépe mellett áll, mosolyog: *kíváló munkás*. De ott van a neve a 40-ik hét munkateljesítmény-tábláza- tán, mint aki 122 százalékot ért el. És végül ott van a valóságban is. Most ugyan nem dolgozik, — éjjeles volt —, de még itt van: színház-bér- letet ad el társainak: reggel 6 óra óta jó néhányat. Egész éjjel dolgozott, most agítál. Ahogy beszél, szeme le- lecsukódik, de szép arcán állandóan ott a mosoly, a meggyőzés kedves és türelmes mosolya. A táncsoport egyik tagja: elmúlt vasárnap Mező- hegyesen szerepelt, vegyes politikai műsorral, amelyet most szerdán a mezőhegyesiek viszonzottak itt a gyár- ban a „Kisunokám” előadásával. Egész szabadságát a nyáron táncol- lással és táncitanítással töltötte el a Balaton mellett. És most a könyv- olvasó-mozgalomba is bekapcsolódik, mert különben, úgy érzi, nem érde- melné meg később azt, ami a leg- forróbb vágya: az élmunkás nevet.

László Mária ugyanitt dolgozik — kiderül róla, hogy egyik legtöbbet ol- vasó elvtársnő. Ő már elolvasta *Gorkij* hatalmas *életrajzát*, 6 vitte ki elsőnek a könyvtárból. „Nagyon szeretem a felszabadult könyveket” — mondja, s fiatal arcán kedves zavar játszadzik. Azt akarta mondani, hogy a felsza- badulás óta megjelent könyveket sze- reteti; azt akarta mondani, hogy a ben-

nünket felszabadító szovjet nép írói- nak könyveit szereti, s íme, mindezt milyen tömören fejezte ki! Igen, mert ezek a könyvek a mi számunkra a ha- zánkkal együtt szabadultak fel. „Az- előtt is olvastam — mondja —, de mi volt azokban? Hogy a gyáros el- veszi a gépirónót. De miért veszi el? Talán mert olyan jó gépirónó, hogy ki akarja tüntetni a gyáros? Tudjuk, hogy nem. De meg nem is veszi el, csak a régi filmekben, meg a régi li- monádé-könyvekben. Ezek úgy hazud- tak, mint a vízfolyás. Mostanában, ha olvasok sose jut eszembe, hogy nem igaz az, amit olvasok. Hát a Gorkij- könyvben ott találtam az egész rokon- ságomat! Nekem is volt egy gazdag, vidéki rokonom, aki úgyanúgy sírt, mikor a disznai megdöglöttek. A csa- ládjával semmit se törődött, csak a disznáival. Azokat megsíratat!... De aztán nem csak ez van az új köny- vekben, hanem az is, hogy amikor ol- vasok, tudom, hogy a munkám is mit ér. Mint például a „Nagy futószalag- ban” is, ugye? Hogy minden mozdul- latom nemcsak magamért van, hanem másokért is: a közösségért...”

Most hirtelen abbahagyja a beszédét és szalad a gépsorán végig: egy or- sóban elszakadt a szál. Barna pullo- verre fölé húzott tarkavirágos, pántos szoknyája repül karcsú dereka körül, oly fürgén szaladt el tőlünk.

Nézzük meg most még a könyvtárat is. Példás rend, tisztaság. Aki valaha

látott úgynevezett kaszinói könyv- tárat, látta a borral lecsurgatott bő székeket, a dohányszag-pácolta rozog bútorokat, a leszakadt sarkú kisdé függönyös könyvszekerényt, amibe le- rítkábban nyúltak a kártyázó urak, — most nézze meg ezt a könyvtárat! Aki ide belép, először is azt érzi: *ny- len becsülete van itt a könyveknek, ha ilyen szép, világos, tisztá hajlék teremtettek nekik!* Fiatal lány kar- uja lapoz a kartotékok között, határozott mozdulattal emeli ki narancsszínű lapocskát: Ezt kére *Illés Béla. Kárpáti rapszódá*. Azt tovább, mert ez kevés neki egy hét S ugyanígy *A volokalamzski orszé- utat* emeli ki... Mögötte áll a magas, sovány fiatalember, aki ho- szas megfontolás után, — elmond hogy „a biológia mai állása érdeklő”, *Liszenkó* ismert könyve mellett d’ „*Es aztán még egy kis irodalmat ugye Kecskeméti elvtárs*”, — mon- neki Gabika, a könyvtárosnő, aki 6-kor „nyitott” az éjjeleseknek, — k- ben értekezleten volt, — s most r- egy órát itt, aztán megy a Szikr- a könyvekért, az első szállítottmány- kerek ötezer forint árú könyvért. N- könyvszűret tesz itt máma. De ez- minden hónapban így lesz.

Amint eltávoznak a könyvtárból a hosszú kerítésen megegyeszer b- zünk, látjuk *Ruzsinszky* elvtársat oktatási felelőst átballagni az u- ron, ahol a tűzoltók éppen napi- korlatukat végzik. Megy a legmo- konyabb üzemrészbe, az *I. sz. vóbe*, hogy megbeszélje az agitá- csoporttal a teendőket. Ott van a több élmuakás, onnan való a leg- kultúrgárósta, ott lesz majd a több olvasó is.

E.

027.4.

Rab. Nép 1949 X/23.